

Mračna tajna knjižnice

Dva najbolja prijatelja i jedno odredište. Što može poći po zlu? Upravo su to mislili Daniel i Joshua. Joshui je nedavno nestala mlađa sestra. Policija ju je pronašla prije nekoliko dana, mrtvu, kako leži u lokvi krvi u napuštenoj zgradi. Joshua još uvijek nije prešao preko toga, kao što ne bi ni jedno normalno stvorenje, a Daniel mu je podrška. Za ubojicom se još uvijek traga, a Joshuini roditelji ga nigdje ne puste jer su zabrinuti, boje se da se ubojica ne vrati. Daniel ovih dana stalno dolazi k Joshui kako bi ga pokušao raspoložiti, ali bezuspješno.

Bio je još jedan kišovit i bezdušan dan. Daniel, kojemu je već bila muka od tuge koja ispunjava Joshuinu kuću, predložio je da odu u dvorac Hemigton koji svake godine za Noć vještica održava zabavu i u koji su svi dobrodošli. Daniel i Joshua bi tamo odlazili svake godine, to im je bila tradicija. Joshua je bio jako nesiguran ovoga puta jer ga je bilo strah da se slučajno tamo ne bi našao isti onaj koji je ubio njegovu sestru. Joshuini roditelji su te subote radili do kasno u noć pa je ipak odlučio otići kad ga je Daniel već nagovarao, kao da je to posljednji put da idu u taj dvorac, ali nikad se ne zna, svaki put može biti posljednji put. Kako ih nitko ne bi prepoznao, stavili su na sebe kostime duhova koje su još prije par godina napravili od bijelih stolnjaka Joshuine majke. Krenuli su prema dvorcu držeći kišobrane u rukama. Na sreću, kiša je uskoro prestala padati, ali oblaci su i dalje bili užasno tmurni.

-Što ako je ovo zapravo bila jako loša ideja? – putem govori Joshua.

-Ma daj, Joshua! Pa znaš da se uvijek dobro provedemo! Što može poći po zlu? – govorio je Daniel koji je bio željan zabave, ali i u interesu mu je bilo razveseliti prijatelja.

-To je istina, ali svejedno... Ne sjećaš li se svih onih nestanaka zabilježenih upravo u ovome dvorcu?

-Sigurno su to lažne priče, pa Noć vještica je, ljudi se šale. Zašto sve shvaćaš ozbiljno?

-Da gledaš vijesti, možda bi i ti više stvari shvaćao ozbiljno – rekao je Joshua, a Daniel je zašutio i nastala je mrtvačka tišina sve dok nisu pokucali na vrata dvorca, a vlasnici su ih pustili unutra. Uglavnom, u dvorcu je sve bilo lijepo i sređeno. Unutra je bilo gotovo sve crveno, od zidova do stolaca. Bile su to svakakve nijanse. Prostorija je bilo puno, mogli ste se izgubiti, kao da ste došli u neki labirint. Pri ulasku ste mogli vidjeti more stolaca i stolova. Sve ove prostorije su bezdušne dok se ne pojave ukrasi, a to su upravo dugogodišnji i vjerni gosti.

Daniel i Joshua su sjeli za stol koji je imao dva stolca kako im se nitko ne bi pridružio i naručili su piće. Bilo je toliko gostiju da su pomislili da nema šanse da dođu na red u roku od sat vremena, ali konobari su bili brzi i brzo ih poslužili.

-Što ćemo raditi ovdje tako dugo? – upita Daniel.

-Mene pitaš? Zar nije tvoja ideja bila da dođemo ovdje, a uostalom, tko je rekao da moramo biti dugo? – odgovori Joshua.

-Pa, da. Idemo raditi ono što radimo svake godine, zezamo goste i šaramo svašta po ogledalima na WC-u. Jesi li uzeo mamin ruž za usne? – krene se smijati Daniel, a za njim i Joshua.

Svake godine bi goste zezali i svašta pisali kako bi ih prepali. Prošle godine su morali pobjeći iz dvorca radi svojih šala jer ih je uhvatio jedan od vlasnika kako šaraju zidove.

Nisu oklijevali, popili su svoje sokove i krenuli u akciju. Trčali su na sve strane i umorili se.

-Meni je već vruće – požali se Joshua.

-I meni je vruće. Nedavno sam gledao raspored prostorija dvorca na internetu pa znam gdje se nalazi knjižnica, tamo nije dozvoljen pristup bez dozvole vlasnika. Tko će nas vidjeti da ulazimo

unutra, pa pogledaj kolika je gužva! Tamo možemo skinuti kostime i malo se ohladiti i usput istražiti što je toliko bitno da vlasnici brane pristup – objasni mu Daniel, a Joshua pristane. Krenuli su prema knjižnici, jedva su se progurali. Uvjerili su se da nitko ne obraća pažnju na njih i samo su šmugnuli unutra. Sada su mogli vidjeti ogromnu knjižnicu, najveću koju su vidjeli u svojim životima.

-Ovo je nevjerovatno! – čudio se Joshua i razgledavao je sve, od lustera do parketa. Prozori su bili glomazni, a parket se sjajio. Svjetlo je bilo jako slabo, tko zna kada su vlasnici zadnji put mijenjali žarulje. Ova prostorija je izgledala malo drugačije. Izgledala je kao da nije bila renovirana godinama, zidovi su bili ispucani. Dečki su se samo nadali da ih žarulje baš sada neće razočarati. Vani je opet počeo puhati jak vjetar i grmjelo je, a kiša je padala kao iz kabla. Skinuli su sa sebe kostime. Obojica su imala majice dugih rukava i duge hlače, jedino je Joshua imao i jaknu jer je njemu stalno zima.

-Opet ti sa svojom jaknicom – smijao se Daniel.

-To sada nije bitno, bitno je da nismo naišli na nekog opasnog – rekao je Joshua.

-Za sad, Joshua. Nemoj se prerano veseliti. Idemo razgledavati police – predloži Daniel i odmah krenu razgledavati. Ovdje je bilo sigurno milijun knjiga. Vadili su ih van i čitali bi im naslove i sadržaje te se smijali kako neki sadržaji nemaju smisla.

Iznenada, van ispadne jedna knjiga i otvori se točno na sredinu. Preko obje stranice je pisalo velikim tiskanim slovima: „*On je to učinio u 12:00.*“ Joshua je prvi to vidio i prišao je knjizi te je podigao s poda. Daniel je za to vrijeme bio s druge strane te iste police te je Joshua odmah posumnjao da ju je Daniel namjerno gurnuo.

-Zašto me nepotrebno plašiš, Daniele?! – upita ga Joshua, pomalo ljutim tonom.

-Što sam sada učinio? – priđe Daniel Joshui i pogleda u knjigu.

-Ti si ovo bacio s police! – razljuti se Joshua, a Daniel ga gleda u čudu.

-Ne... ja to nisam učinio, nisam ovo bacio... Kunem se, nisam ja... - govorio je Daniel, ali Joshua ga nije slušao.

-Dosta mi je, izlazim odavde! – reče Joshua i krene trčati prema vratima, zaboravio je i na svoj kostim i na sve. Odjednom se popiknuo na nešto i pao je, a u prostoriji je nastao mrak i nešto se glasno čulo, a uz to je i vani jako zagrmjelo. Brzo se podigao, a žarulje su opet prosvijetlile. Okrenuo se i vidio jedan kup knjiga koji je pao s polica, a Daniela nigdje na vidiku. Joshua ga je u panici krenuo zvati, ali nitko se nije odazivao.

-Daniele! Sad je stvarno dosta! – rekao je opet ljutito Joshua. Iza sebe je nešto čuo. Okrenuo se i vidio još jednu hrpu knjiga, razbacanu po podu. Odjednom se iz nje nešto počelo dizati, kao da se diže čovjek.

-U redu, samo izađi, molim te, nemoj glumiti... - kaže Joshua i gleda u hrpu knjiga koja se samo ponovo srušila. Prišao je toj hrpi i razgrnuo ju je, ali nema Daniela. Joshui je srce počelo kucati kao ludo, a mozak mu je pregorio. Ostao je u šoku.

-Ovdje sam! – kaže Daniel držeći se za vrat.

-Hvala Bogu da si ovdje! Ti nemaš pojma kako sam prestrašen... Mislio sam da me zezaš, da se to ti dižeš iz ove hrpe knjiga... ali... što ti se desilo s vratom? – zabrine se Joshua.

-Udarilo sam vratom po polici. Ne mogu ti opisati to, osjećaj je kao da me gurnula neka jača sila.

-Moram priznati da ti ovaj put vjerujem... Do sada smo mi zezali goste, a sada NAS netko zeza... Vjerojatno nas je netko vidio i odlučio nam se osvetiti – Joshua je pronalazio rješenja.

-Tvoja teorija je dobra, ali kako objašnjavaš silu koja me gurnula? To nije mogao biti čovjek, osjetio bih da me gura rukama – reče Daniel.

-Ne znam... - reče Joshua i padne druga knjiga s police. Otvorila se na sredinu kao i prošla. Krvlju je pisalo: „*To je učinio Daniel!*“

-Što je učinio? – upita Joshua i padne iduća knjiga koja je krila odgovor: „*Ubojica...*“

-Molim? Koga sam ubio? – prestraši se Daniel i sakrije se iza Joshue koji je bio za glavu viši od njega. Iza Daniela je pala knjiga i otvorila se na citat: „*Ubio si Claru...*“

-Moju sestru??? Daniele... - okrene se Joshua, prekipjelo mu je.

-Nisam, NISAM! KAŽEM TI, NISAM! PA BILI SMO U ŠKOLI TAJ DAN KAD JE NESTALA... - kaže sav zbunjen.

-TI SI TAJ DAN BIO NAVODNO BOLESTAN I NIJE TE BILO! – razljuti se Joshua.

-BIO SAM BOLESTAN, LEŽAO U KREKETU S TEMPERATUROM I BAŠ SAM NAKANIO NEKOGA UBITI. MA NEMOJ! – kaže Daniel, bio je bijesan što mu najbolji prijatelj ne vjeruje.

-TI SI JEDAN VELIKI BOLESNIK U TOJ SVOJOJ GLAVI! LAŽLJIVČE! UBOJICO! IZDAJICO! ZATO SI ME DOVEO OVDJE I SADA SE POKUŠAVAŠ S NEKIM DOGOVORITI KAKO BI I MENE SREDIO, ZATO SI ME I VODIO U PRAZNU KNJIŽNICU! – svašta mu je dobacivao Joshua, a Daniel nije znao što bi.

Svađali su se, a žarulje su samo treperile. Knjige su nekontrolirano padale s polica. Jedna knjiga je pala pred njih, a citat je glasio: „*Slatka izdaja...*“, za njom padne iduća knjiga u kojoj piše: „*Ubojicu treba ubiti... izvoli, Joshua...*“ U tom trenutku je vani puknuo grom, a Joshui se u rukama stvori oštri mač i otvori se nova knjiga s novim, krvlju napisanim, citatom: „*Grieh treba slomiti, a dušu osloboditi...*“ Joshua je jako oklijevao i gledao u mač, a Daniel ga je molio da ne čini to. Bez obzira na njegove molbe, Joshua mu se približavao dokle ga nije stjerao u kut. Daniel je mislio da je sada gotov, ali Joshua je spustio mač i upitao:

-TKO BACA KNJIGE?

Do njih padne knjiga, a u njoj piše ime: „*Xezbeth*“.

-Kakav ti je to sad? Gdje si toga našao? – upita Joshua i pogleda u Daniela.

-Nemam blage veze tko je to... samo baci taj mač sa strane jer ja nisam ništa učinio... - govorio je Daniel, a Joshua baci mač. Otvori se knjiga s novim citatom: „*Mislite da ste sami? Mislite da ste dobrodošli?*“ te druga knjiga: „*Jednom se ulazi, a nikad se ne izađe. Mislite li sada da je ovo mjesto sveto?*“ Dvije žarulje su pregorjele, sada se još manje vidi. Svijetlost uličnih lampa malo olakšava vid.

Iza Danielovih nogu padne knjiga naziva „*DEMONI KOJI OPSJEDAJU KNJIŽNICU DVORCA HEMIGTON*“.

-Uzimaj to u ruke! – naredi Joshua Danielu. Daniel je uzeo knjigu i otvorio je zadnju stranicu, pojmovnik. Našao je ime Xezbeth i brzo otvorio stranicu 666 na kojoj se spominje taj demon, a za njega piše: „*Xezbeth – demon laži i neistinitih priča.*“ U nastavku pišu razni detalji, ali to sada nije bilo bitno.

-DEMON LAŽI I NEISTINITIH PRIČA! – zadere se Daniel, sav šokiran ispusti knjigu iz ruku. Žarulje su popucale, a komadići stakla su se raspršili po podu. Ulične lampe su dovoljno svijetlile kako bi mogle Danielu i Joshui otkriti visoku sjenu koja trči knjižnicom. Prepali su se i glasno zavrištali, a sve police su se porušile. Buku rušenja polica je pratilo glasno i duboko režanje demona koji ih je lovio knjižnicom.

Sve je bilo demolirano. Sada bi bilo suludo da apsolutno nitko nije čuo ovoliku buku. Uskoro su se ljutiti vlasnici pojavili pred vratima knjižnice, a Daniel i Joshua su zastali jer ih je demon prestao loviti. Na jednom prozoru je krvlju pisalo: „*Sada ćete biti brzi, ali ne i dovoljno mudri, to je sve od mene.*“

-JOŠ JEDNA LAŽ! – zadere se Joshua. Nije bio u tom trenutku svjestan da je njegovo deranje bilo indikator vlasnicima gdje se nalaze on i Daniel u ovom neredu.

-TAMO SU! – krenuli su vlasnici za njima, imali su svjetiljke u rukama. Bili su jako spori jer se ne može samo tako trčati po hrapama knjiga i policama. Par puta su se poskliznuli, što ih je dodatno usporilo i dalo Danielu i Joshui vremena da pobjegnu. Nisu mogli pobjeći kroz izlaz iz knjižnice, ali je Joshua ugledao neka druga vrata koja do sada nisu vidjeli. Srećom, vrata nisu bila zaključana pa su prošli kroz njih. Iza vrata se krio ogroman hodnik.

-Sad se sjećam! Sve ovo sam vidio na planu dvorca! Nitko ne zna što se krije iza onih vrata na kraju hodnika, idemo tamo! – rekao je Daniel.

-Ako nitko ne zna, nije sigurno! Ne idemo tamo, idemo pobjeći kroz druga vrata za koja znaš kamo vode! – kaže Joshua uplašeno, ali Daniel ga nije poslušao, kao i obično.

Došli su na kraj hodnika i zatvorili su se. Kroz ključanicu su pratili što se događa s druge strane. U ovoj prostoriji je bio mrkli mrak. Vlasnici su isto ušli u taj hodnik i sve su provjerili, jedino su izostavili upravo ova vrata iza kojih se kriju Daniel i Joshua.

-Uspjeli smo... - rekao je Joshua kad su vlasnici otišli.

Pričekali su još koju minutu i pokušali su otvoriti vrata, ali nikako nisu uspijevali, vrata kao da su zaključana... Okrenuli su se i naišli na prekidač. Joshua ga je pritisnuo i svjetla su donekle osvijetlila prostoriju. To je bio ogroman podrum. Znali su da ih svašta čeka i da njihovim avanturama nema kraja, ali se nadaju da ih netko još uvijek traži i da ljudi pričaju o njima...

Helena Geček, 2.E